

ПО ЖЪТВА

Постатъта поведе сръчно бяла Неда;
Стаменко по нея сили да преваря, —
Неда шеговито изъ-подъ вежди гледа
Той и тъй, усмихнатъ, неи отговаря:

«Бързай, бяла Недо, облогъ съ тебе бия, —
Не те ли спрешваря, давамъ, душо блага,
Пръстенъ на ръката, нанизи на шия,
И сърце придавамъ — приданъ тебе драга.»

Бърза бяла Неда, жъне и отваля,
А сърце ъ трепка, като птичка плаха...
Слънцето отскочи вече на копрала,
Морните жътвари на похапка спряха.

Само бяла Неда сърпътъ не оставя,
Почивъ и похапка — кой за тяхъ ти мари...
«Да му мисли, който облогъ се залавя!»
Стамена подкачатъ охолни другари.

Слънце спре на пладне. Ветрець не подухва
И омара трепка надъ поле. На зъвятъ
Морната дружина седна да пладнува;
Само те двамина сърпи не оставятъ.

Двайсетъ пъти вече постатъ подновиха —
Нито той настига, нито тя оставя...
Въ слепи очи бие кръвь младежка лихо,
Погледи примрежа слънчова замая.

Щомъ да отмалнеятъ сили заморени,
Младо сърце пакъ ги съ поривъ новъ подыема...
Пада вечерь. Неда дружките засмени
Дразнятъ: «Зоръ голямъ е — по севда голема!»

Ясно слънце зайде задъ балканъ далечень,
Надъ полето лъхне преднощна прохлада;
Да привърши всякой своя трудъ уречень,
Старий драгоманинъ викомъ заповяда.